

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

WIJ REIZEN OM TE LEREN

DE Foeniciërs waren dus echte zeerobben en niet bang van een lange zeereis vol avonturen. Schepen, havens, zeeën en avonturen! De jongelui van toen waren niet anders dan die van nu en ook zij droomden van verre reizen naar onbekende, wondere landen. De jonge Mikal zette zijn droom in werkelijkheid om en voer van de Middellandse naar de Rode Zee, om het Afrikaanse vasteland heen. We volgen hem op die tocht. Denk niet dat het een pretje zal worden want een zeeman moest in die tijd honger en dorst lijden, de hitte en de koude trotseren. Nooit was hij er zeker van zijn doel te bereiken.

3. — DE ZUILEN VAN HERCULES

DE tocht naar Carthago verliep opperbest. Ze verlieten die machtige en mooie stad in westelijke richting en Mikal, die heel snugger was, merkte al spoedig dat men schijnmanoeuvres uitvoerde om de vreemde schepen op een dwaalspoor te brengen. « Waarheen varen we? » vroeg hij aan een oude zeeman. — « Ssst! Dat is een geheim! » En op een avond zag Mikal de Herculeszuilen (Gibraltar). De schepen voeren door de zeestraat in een onbekende oceaan.

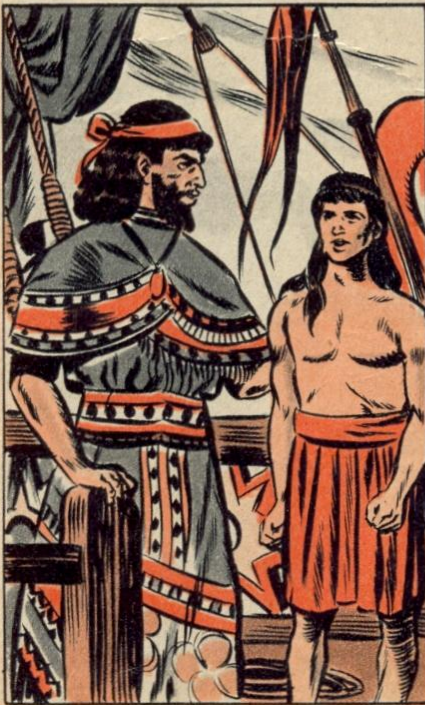
1. — IK WORD ZEE-MAN

MIKAL werd zowat 600 j. v. Christus geboren te Byblos (ten noorden van het huidige Beiroet) een haven van cederhout en Egyptische papyrus. Jabarhal, z'n vader, maakte mooie aarden potten. De pottenbakkerij interesseerde Mikal niet, hij zwierf hele dagen langs de haven. Oom Jehaumelek was reder en met hem mocht Mikal soms een eind mee in zee. Hij kon roeien als een volwassen matroos en zwoer hoog en heilig dat hij zeeman zou worden.

4. — ZIJN DAT MENSEN?

STEEDS drukkender werd de hitte maar toch ging het verder zuidwaarts. Het schip van Eshmoen-Ezer voer op kop. De anderen waren ver achter gebleven. Op zekere dag ontscheepte men op de kust van het onbekende land en Mikal zag vreemde wezens. Ze kroepen op de bomen en gooiden kokosnoten naar de zeelui. « Zijn dat mensen? » — « Neen, dat zijn apen », zei de kapitein.

2. — NAAR CARTHAGO

TOEN Mikal achttien was, werd hij aangemonsterd door kapitein Eshmoen-Ezer, een energiek en bekwaam man. Nauwelijks stond Mikal aan dek of de kapitein zei hem: « We varen morgen naar Carthago en stellen ons onder het bevel van een man die Haannon heet. Het is een zeeman die geen grapjes duldt, knoop dat goed in je hersens. We zullen een verre tocht ondernemen en niemand weet wat we onderweg zullen ontmoeten. Indien je bang bent, mag je nu nog van boord gaan. » — « Ik ben niet bang, ik blijf », antwoordde Mikal.

5. — ALTIJD VERDER

MAANDEN verliepen, de maanden werden een jaar, twee jaar, drie jaar... en nog steeds voeren ze rond de kust van Afrika. De zon die eerst links van hen opkwam, rees nu 's morgens rechts op. Zonderling! Ze hadden nog maar twee schepen. Op een morgen zagen de Foeniciërs een dorp uit strohutten en mensen met een donkere huid... Er was de honger en de dorst die iedere dag meer kwelde. Waar waren ze? Ze waren in de Rode Zee en Egypte was vlakbij. De onverschrokken Foeniciërs waren rond Afrika gevaren.

(Wordt voortgezet.)